

Gullestrup i Herning Sogn om en Forandring i Lovgivningen om Ungdommens første Altergang skal henvises til Kirke- og Undervisningsministeren. For 2 Aar siden indgave 14 Beboere i samme Sogn et Andragende til Folkethinget dels om det samme Spørgsmaal, dels om, at der maatte blive indført borgerligt Ægteskab, eller rettere at borgerligt Ægteskab maatte tillades ved Siden af Ægteskabsindstiftelsen i den Form, hvori den nu ene er tilladt i Folkekirken. Dette Andragende foreslog hele Udvalget at henvise til Ministeren, og denne Indstilling blev ogsaa vedtagen her i Thinget; men Ministeren fandt sig ikke foranlediget til at foretage Videre i denne Sag, nærmest af Hensyn til, at de paagjældende Andragere ifølge deres Fortid og vel ogsaa deres Nutid maatte betragtes som staaende udenfor Folkekirken. Den Mand, der har underskrevet Andragendet paa Fleres Vegne, indgav da senere igjen et Andragende til Ministeren med Bøn om at faae forskellige Dempler foretagne, og dette Andragende har han vedlagt det Andragende, der nu foreligger her. Dette hans Andragende til Ministeren gik da ud paa, som det kortelig findes refereret i Betænkningen under Nr. 21, at der enten administrativt eller ved en Lovforandring maatte blive taget saadanne Forholdsregler, at Tidspunktet for den Unge første Altergang maatte komme til at bero paa en gjensidig Overenskomst mellem hans eller hendes Børge og Stebets Sognepræst, at der forud for den første Altergang skulde gaa en offentlig Religionsprøve i Kirken eller i Skolen, hvorimod den præstelige Forberedelse skulde bortfalde, naar den ikke var forlangt, og endelig at den, som første Gang vilde gaa til Alters, skulde aflægge sit Daabsløfte ved personlig Fremgaaelse af Forsagelsen og Troen, og at denne første Altergang med Gjentagelsen af Daabsløftet skulde kunne ske paa en hvilken som helst Altergangsdag i Aaret, uden at være bunden til to bestemte Dage, saaledes som det nu er Tilfældet. Herpaa har Ministeren imidlertid svaret, at han ikke for at imødekomme disse Ønsker kunde foreslaa nogen Forandring i den gjældende Lovgivning, og Andrageren er saa igjen kommen til Thinget med sit Andragende. Naar et Flertal, som sagt, har foreslaaet at henvise denne Sag til Ministerens nærmere Overveielse, da skal der ikke deri for dette Flertals Vedkommende ligge, at det i Et og Alt er enigt i, hvad Andragerne ønske. Derimod har dette Flertal, som det ogsaa findes bemærket i Betænkningen, været enigt i, at der kunde være Anledning til at foretage Forandringer i Konfirmationslovgivningen. Lovgivningen paa dette Omraade er jo meget gammel; jeg veed ikke, om der overhovedet er nyere Lovbestemmelser om Konfirmation end de, der findes i de to Forordninger af 1736 og 1759. En Rendsgjerning er det jo imidlertid, at det kirkelige Liv siden den Tid og navnlig i vort Aarhundrede har udviklet

sig stærkt, og det er da ogsaa naturligt, at deraf maa følge, at der kræves en større Frihed end den, der er tilmaalt Befolkningen ved de to gamle Forordninger. Jeg skal iøvrigt ikke gaa nærmere ind paa at dømmen om, hvorvidt Konfirmationen i den Form, hvori den blev indført i 1736, har haft den tilsigtede gode Nytte eller i hvert Fald saa god Nytte, som der utvivlsomt har været tilsigtet fra deres Side, der indførte den; men man kan jo ikke lufte Dinene for, at den ogsaa har medført meget Banevæsen, der har sat sig temmelig fast i Befolkningen i Almindelighed og har derved gjort en hel Del Skade, saa at den Form, hvorunder den har været brugt indtil nu, sikkert ikke er tidsvarende. Det, at Konfirmationen kun foregaar paa to bestemte Dage af Aaret, og at derfor ogsaa de Unge første Altergang kun finder Sted til disse to bestemte Dage, er af den Slags Ting, der let bringer noget Sløvende med sig, som kan føre til en Tilstand omtrent som, dengang Befolkningen i det Hele gik til Alters to Gange om Aaret og kun bestemte disse to Gange, saa at Præsten kunde om Foraaret lyse fra Prædikestolen: Paa Søndag begynder Altergangen, og om Efteraaret: Paa Søndag er der sidste Gang Altergang i dette Aar. Det, der forekommer mig nærmest at trænge til at ændres, er den Bestemmelse, at Konfirmationen i den Skikkelse, hvori vi nu have den, er en nødvendig Betingelse for, at den Unge kan komme til Alters. Det lader til, at der vaages temmelig strengt over de Konfirmationen vedrørende Bestemmelser. Jeg har bragt i Erfaring, at, naar en Præst f. Ex. føler Trang til eller faar Lust til at tage sine Konfirmander til Alters samme Dag, han har konfirmeret dem, kan det ikke tillades. Formodentlig hidrører Forbudet derimod fra den gamle Forordning af 1736, hvori det hedder, at samme Dag, som der er Konfirmation, skal der ikke være Altergang, af den samme Grund, hvorfor det ogsaa paabydes Præsten at gjøre sin Prædiken meget kort den Dag, nemlig for at Menigheden ikke skal blive træt og forlade Kirken, før Alt er til Ende. Men er det kun af den Grund, at der ikke maa være Altergang paa selve Konfirmationsdagen, synes det dog rimeligt, at den Præst, der føler Trang dertil, maa iøvrigt kunne indrette sig saaledes, at han nok kan holde Menigheden tilstede, til det Hele har Ende, og at der altsaa i den Henseende ikke kunde være Noget i Veien for at tillade, at Altergangen finder Sted samtidig med Konfirmationen. Men det er, som sagt, forbudt. Der forekommer os altsaa nok at være Grund til at tage denne Sag under nærmere Overveielse og uden, som sagt, at ville paa Flertallets Vegne udtale noget Nærmere om, hvilke Forandringer der nærmest burde ske, skal jeg tillade mig at anbefale, at Sagen henvises til den ærede Kirkeminister.